

Hieronder een weergave van mijn persoonlijke zienswijze op de actualisatie van Bijlage D - excretieforfaits.

1. zelfzuivelaars

Bij artikel 74 wordt verwezen naar de regeling superheffing 2008. Dit is een regeling die eigenlijk geen nut meer heeft en ook niet echt duidelijkheid geeft wanneer iemand als koper wordt aangemerkt als bedoeld in de regeling. In de regeling wordt weer verwezen naar een lijst met erkende kopers en die wordt niet meer gepubliceerd. En het is ook niet duidelijk hoe je op zo'n lijst terecht komt. Al meer dan een half jaar staat daar een vraag van open bij RVO en nog steeds geen antwoord ontvangen. Dus wat meer duidelijkheid is zeer wenselijk.

2. diercategorie 103

Diercategorie 103 (jongvee > 2 jaar) gaat vooral de zoogkoeienbedrijven, en in mindere mate ook melkveebedrijven in de problemen brengen. Voor deze extra benodigde fosfaat zijn geen fosfaatrechten toegekend, terwijl er wel meer fosfaatrechten voor nodig zijn. Op zoogkoeienbedrijven kalven pinken vaak voor het eerst af op een leeftijd van zo'n 3 jaar ipv 2 jaar in de melkveehouderij. Verhoudingsgewijs zijn er dan ook veel pinken in de categorie 103 op zoogkoeienbedrijven aanwezig. Deze bedrijven kunnen nu minder dieren houden dan voorheen. Dit lijkt mij niet wenselijk, tenzij er een compensatie met fosfaatrechten komt. Een ander nadeel is dat zoogkoeienbedrijven de pinken op een te vroege leeftijd gaan laten afkalven, wat tot gezondheidsproblemen gaat leiden. Vanwege het schrale voeren zijn ze op 2 jarige leeftijd namelijk nog niet voldoende ontwikkeld om een kalf te krijgen.

3. vleeskalveren

Bij de witvleeskalveren en de rosekalveren is de slachtleeftijd naar 12 maanden gezet. Als gevolg hiervan zijn ook de normen behoorlijk verhoogd. Maar het overgrote deel van de kalveren wordt nog op 6 en 8 maand afgevoerd. Deze bedrijven moeten nu op papier mest af gaan zetten die er niet is. Bij stikstof is er vaak al sprake van een stikstofgat, maar door de fosfaat zo fors te verhogen is het niet meer realistisch om alle papieren mest af te zetten. Er ontstaat een zelfde probleem die ook bij jongveeopfokkers voor export speelt. De normen moeten blijven aansluiten bij de feitelijke situatie en niet onnodig opgerekt worden. Maak bijvoorbeeld een categorie voor kalveren die tussen de 8-12 mnd gehouden worden (net als starters 0-3 en afmest 3-8). Ook zijn er tussen rosékalverbedrijven qua rantsoen grote verschillen. Zo zijn er bedrijven met veel krachtvoer in het rantsoen en relatief weinig snijmais en ook andersom. Dit verschil in rantsoen heeft grote invloed op de mogelijkheid om de papieren mestproductie af te kunnen zetten.

4. vleesstieren

Stierenmesters hebben een groot nadeel van de nieuwe normen. Er moet in eens voor fosfaat en stikstof bij een afleverleeftijd van 26 maanden respectievelijk 181 en 159% van de huidige mestproductie afgezet worden. Waar komt deze enorme hogere mestproductie in eens vandaan? Geluiden vanuit de sector geven aan dat deze mest niet aanwezig is op deze bedrijven.

5. diercategorie 100 en 120

Bij diercategorie 100 wordt in de toelichting expliciet gesteld de melk en kalfkoeien die worden vetgemest voor de slacht, zolang zij nog worden gemolken in de mesttijd onder categorie 100 vallen. Dit lijkt mij een goede toelichting om te geven. Maar ik verbaas me over de opmerking die er na komt. 'Ook koeien die niet meer worden gemolken, maar in de afgelopen 12 maanden hebben gekalfd vallen onder categorie 100.' Waarom moeten deze koeien onder de categorie 100 komen te vallen? Het zijn koeien die geen krachtvoer meer krijgen en vaak door omstandigheden (gezondheid) niet meer gemolken en nog wat afgemest worden. Ook kunnen bedrijven die droge koeien afmesten hun activiteiten niet meer blijven uitoefenen. Door deze voorwaarde zullen deze dieren die niet direct naar de slacht kunnen doodgespoten worden, terwijl een 1 of 2 maand later ze prima geschikt voor de consumptie zouden zijn geweest. Door deze dieren naar de categorie 120 te laten gaan wordt dit voorkomen. Ook is het checken op laatste kalfdatum als voorwaarde een vervelende en onduidelijke voorwaarde. Door alleen de voorwaarde de stellen dat ze gemolken moeten worden en dat na het overzetten in de categorie 120 niet meer terug mogen naar categorie 100 wordt eventueel misbruik al voorkomen. Bij controle ter plekke kan in veel melksystemen gecheckt worden of die koe echt niet meer gemolken werd. Dus die extra voorwaarde van 12 maanden geleden nog afgekalft voegt niets toe en moet niet opgenomen worden in de regeling.

6. fokstieren vleesveehouderij

Onder de categorie 101 vallen ook alle mannelijke kalveren van 14 dagen tot 1 jaar die bestemd zijn om fokstier voor de melkveehouderij te worden. Maar in welke categorie vallen de mannelijke kalveren van 14 dagen tot 1 jaar die bestemd zijn om fokstier voor de zoogkoeienhouderij te worden? In de toelichting staan deze bij de categorie 121 vermeld. Maar is dit de meest logische categorie? Bij fokstieren in de vleesveehouderij en melkveehouderij is namelijk sprake van veel overlap. Melkveehouders willen nogal regelmatig een jonge vleesveestier gebruiken om het onder eind van de koeien drachtig te krijgen. Voor de opfokker van deze stier is het nu niet duidelijk in welke categorie deze stier moet komen. Een eenduidige lijn is dan wel wenselijk. Of alle jonge stieren in 101 of alles in 121. Maar niet in 2 verschillende categorieën opnemen, waarbij het uiteindelijke doel pas de juiste categorie weergeeft die met terugwerkende kracht gebruikt moet worden.

Een belangrijke vraag die vooral naar boven komt bij het verhogen van de excreties bij de vleesveehouderij hoe de mestproductie verantwoord moet worden als de werkelijkheid niet aansluit bij de papieren productie? Er is nu al vaak sprake van te weinig mest en mest met totaal andere verhoudingen, waardoor een sluitende verantwoording niet mogelijk is. Graag voldoende middelen aanbieden aan ondernemers om een administratie te kunnen voeren waarbij ze geen risico's lopen op grote boetes!